

Мирјана Бобић Мојсиловић

ИМИТАЦИЈА ЖИВОТА

Комична мелодрама

Mirjana Bobi} Mojsilovi}
IMITACIJA @IVOTA
Komi~na melodrama

62

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

Pisac, rojena u Beogradu, diplomirala na FPN, odsek novinar-stvo. Dvadeset godina radila kao novinar. Objavivala kolumne, eseje i intervjuje u svim značajnim jugoslovenskim i srpskim nedeljnicima, bila urednik i voditelj političkih "talk show" emisija *Priča o...*, *Umijeće ivqewa*, *Tri puta dva*, *Bliski susreti*. Bila scenarista dokumentarne serije o Bijelom dugmetu. Autor serijala *Budi fin* na RTS.

Objavila kwige:

Baba, nemoj ništa da me pita – (zbirka kratkih qubavnih priča) 1997; *Suze su O.K* (drama) 1999; *Dnevnik srpske doma}ice* (roman) 2000; objavljen i u Francuskoj i Italiji; *Happy end*, (roman) 2002; *Dnevnik srpske doma}ice*, 2002. godine; *Majke mi, bajka*, roman 2003.

Izvedene drame:

Suze su O. K, Narodno pozorište Beograd, scena Ra}a Plaovi}, premijera mart 1999. re}ija Milan Karayi}; *Verica me|u }qivama*, 2000; *Ateqe 212*, monodrama, sa Svetlanom Bojkovi} u naslovnoj ulozi, re}ija Tatjana Mandi} Rigonat. (Zlatna kolajna, Svetlani Bojkovi} na Festivalu monodrame i pantomime u Zemunu 2002); Monodrama *Verica me|u }qivama* u}la je u *Antologiju savremene monodrame* (2003.) koju je sastavio Radomir Putnik; *Imitacija ivota*, 2003.

koprodukcija Centra za kulturu Pan~evo i Narodnog pozorišta u Beogradu.

@ivi i radi u Beogradu, kao slobodni umetnik.

Imitacija ivota

63

Mirjana BOBI] MOJSILOVI]

IMITACIJA @IVOTA

Komi~na melodrama

ULOGI:

OLGA KRUNI], alijas SISI, 50 godina, nekada poznata glumica
ANGELINA JOVI], alijas LORETA, 25 godina, mlada glumica
MILIVOJE, 30 godina, dramski pisac, po~etnik Radwa se odvija u
jednoj sobi, sa nekoliko komada nameštaja, malim paravanom i dva
telefona Redosled scena

1. Nemoj da se kurva{ (Angelina i Milivoje) 2. Ko sebi pra{ta, i Bog
mu pra{ta (mama i Milivoje) 3. Srce, svi mi ne{to krijemo (Sisi i
Loreta) 4. Treba samo da se opusti{, srce (Sisi i Loreta) 5. Mi jedemo
isti burek, srce (Sisi i Loreta) 6. Mama, kaì dragi~ka (Milivoje i
mama) 7. Crveni {al (Sisi i Loreta) 8. Za{to, pobogu, za{to? (Sisi,
Loreta, Milivoje) 9. @izela i @orèta (Sisi i Loreta) 10. Sre}an kraj
(Milivoje)

64

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

1. NEMOJ DA SE KURVA[

Angelina i Milivoje

Proscenijum

Muzika jaka, Angelina i Milivoje u kaputima koje zakop~avaju, muzika se polako uti{ava. Izlaze sa ùra.

MILIVOJE: Dobro, i {ta je sad bilo?

ANGELINA: Ni{ta.

MILIVOJE: Mislim, u ~emu je problem? Ajde, lepo mi reci.

ANGELINA: Ne, uop{te nema problema, mislim, uop{te.

MILIVOJE: Ne kapiram, odjednom si se nadurila ANGELINA: Dovede{ me na ùr i onda celo ve~e stoji{ sa onim krimosima

MILIVOJE: Ma, daj...

ANGELINA: Onaj jedan nije skidao o~i sa tebe, si normalan?

MILIVOJE: To su qudi od kojih mi zavisi projekat, {ta ti je, za{to krimosi?

ANGELINA: Pa to i jeste tragedija na{eg pozori{ta! [to ti od takvih zavisi projekat. Nemoj sad da mi cinculira{... I nemoj da mi se pravi{ da nisi primetio da te je onaj mali, }elavi, kockasti, kuckao karanfilom po ramenu MILIVOJE: Angelina, ti{e govori, molim te, moè neko da te ~uje ANGELINA: U, ba{ sam se nasekirala... I {ta je bilo? [ta kaù?

Jesi im bar pomiwao mene?

MILIVOJE: Kako, bre, 'si normalna?

ANGELINA: Lepo. Da im kaè{ da ima{ devojku glumicu, kojoj ho}e{ da napi{e{ ulogu, mislim {ta je tu stra{no? Ili ti ja nisam devojka? I koji projekat je u pitawu?

MILIVOJE: Pa kako? Oni ho}e, sad }u da ti objasnim, i ja sam se malo iznenadio, oni ho}e, zna{, duo dramu... koja se odvija u mu{krom fitnes klubu, i u kojoj se radi o dva intelektualca maco, o Srbinu i Amerikancu, koji èle da usvoje dete u vreme Milo{evi}eve diktature!!! Kako da ti kaèm, ali ti si pametna, pa shvata{, nema tu mesta za ènsku ulogu... Ma, ne}e ni da ~uju, a oni finansiraju...

Imitacija ivota

65

ANGELINA: Kakvo pozorište takva i tema. Nadam se da ti nisu speci-fikovali ko od njih dvojice treba da bude dominantan... I, da ti nisu slučajno napomenuli da dete koje će da usvoje treba da bude oteto iz kani zločinačke pravoslavne crkve... Mislim, tužno je to.

MILIVOJE: (*Smeje se*) Otkud znaš za crkvu? Stvarno su to pomenuli...

ANGELINA: E, jedna zemlja, šta si dovela. [ta se smeješ? Nešto mužaš?

MILIVOJE: [ta si pila? Ne poznajem te ovakvu. Tiše, molim te.

ANGELINA: Ma neću više da se smeškam nikome, znaš? Takva sam. Lepo ti kaem [ta ho]u... I, jesu ti bar dali pare? ' Su dali avans? Jesi napravio posao? Ho]e li da ti kupe taj tekst?

Da vidimo jesi li se yabe [lihtao?

MILIVOJE: Izgleda da ho]e. Sutra treba da se na]emo... u fitnes klubu.

ANGELINA: Lepo! Malo sklekove da radite. Jel me pališ? Izgledaju kao kriminalci.

MILIVOJE: Daj, bre. Samo da prodam nešto, samo da mi krene.

ANGELINA: Da si stvarno iskreno hteo da mi napišeš ulogu, smislio bi ve} nešto. A ne ovo. To je isto prostituisawe.

MILIVOJE: [ta si rekla?

ANGELINA: To [to si ~uo. Sramota za jednog srpskog pisca!

MILIVOJE: Zabole me za to. Nisam srpski pisac, ja sam samo pisac.

Ho]u da budem samo pisac!

ANGELINA: Pa, samo srpskom glupom piscu mogu da ispostavqaju takve zahteve. Da si samo pisac, ne bi sa naru~iocima ni razgo-varao, bez obzira ko su.

MILIVOJE: Ma, nemoj.

ANGELINA: Politi~ki korektne drame! ^ove~e! Kakav horor! Dal ' su oni krimosi, tajni politi~ki lobi, ili ko zna koji sek-sualni klan, uop[te me ne zanima.

MILIVOJE: Au, [to si revolucionarna. A da je kojim slučajem tu bila uloga za tebe, ne bi je prihvatila? Kad bi se [alili. Jel' je ne bi prihvatila?

ANGELINA: Vala, ne bih. Ni mrtva.

MILIVOJE: Stvarno ne bi? Da nema {ta da jede? Da si na ulici, da si o~ajna...

66

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

ANGELINA: Takve stvari se, bre, ne rade iz o~aja. Iz o~aja se prosi, iz o~aja se ukrade, iz o~aja ode{ na {tajgu... A kad si mekan, i lew, onda se radi tako ne{to. To je kra}i, mek{i put, za one koji nisu gadqivi

MILIVOJE: A ti si gadqiva?

ANGELINA: Na to sam specijalno gadqiva. U~estvovawe u planetarnoj laì. Stvarawe po diktatu. Pisawe koje je u skladu sa aktuelnom politi~kom opcijom. Pi{e{ ono {to sigurno prolazi. Ali gde, brate, kod koga to prolazi? Jel' ti uop{te kapira{ {ta ti pri~am?

MILIVOJE: A vi, {to srbujete po tujim lejima, to je ba{ slatko. Svi bre, na pisca. Samo se piscu ne opra{ta i pamti. Ispada da su pisci najvànije figure u ovoj zemqi. Pisa}u ono {to se traì i od *ega mogu da preivim*. A ti ne}e{ da uestvuje{ u planetarnoj laì? A u nekoj mawoj, maco?

ANGELINA: U mawoj, svi ponekad u~estvujemo.

MILIVOJE: Keve ti?

ANGELINA: Jesu to tvoja uverewa? Jesi normalan? Na diktat, na to pristaju samo netalentovani qudi. Samo netalentovani, jer to je jedini na~in da brzo uspeju...

MILIVOJE: Misli{? A?

ANGELINA: Vala, mislim. Taj transpenisalni multikulturizam, ili taj "Srbi, narod najstariji" stil, nemoj, keve ti. Pa makar raskinuli ovog ~asa, pa makar ne igrala nikad nigde i ni{ta,

MILIVOJE: De da raskinemo, to najvi{e volim kod tebe. [to si svoja. [to si borac. Ima{ muda. [to ne muqa{.

ANGELINA: Takva sam, kakva sam. Zato za mene nigde uloge. Slabo se uklapam.

MILIVOJE: Slatka si ko med. Kako nema uloge, {ta pri~a{? Jesam ti obe}ao da }u da napi{em dramu za dve glumice? Obe}ao sam ti, ali molim te, podrì me sad.

ANGELINA: U *emu da te podrìm? Radi {ta ho}e{, brate, veliki si deko*.

MILIVOJE: Daj cigare.

ANGELINA: Nema. Popu{ili smo.

MILIVOJE: Stvarno smo ga popužili. Bez kinte sam.
Imitacija ivota

67

ANGELINA: Kome pri~a{.

MILIVOJE: Vidi{, ovako vi{e ne ide. Angelina, moramo da se snalazimo, jebi ga. Kome, bre, da prijavim da sam kao diplo-mirani dramaturg do sada realizovao, od svih svojih tek-stova, samo tekstove za etikete jetrene pa{tete i pastu za zube? Misli{ da je to ivot jednog umetnika? Zar to nije prostituisawe? Kurvamo se i pravimo se da nema veze.

ANGELINA: Mawe se kurva{ sa tekstom za nalepnicu jetrene pa{tete.

Nije da ja gubim nadu, gluposti, al' ipak, da sam znala da }e ovako te{kko da bude, nikad ne bih studirala glumu. Da sam znala da ti treba podr{kka stranke ili nevladine orga-nizacije da bi postojao kao umetnik, stra{no! Ne bih terala mog pokojnog oca Milutina da prodaje ono malo oku}nice u Dudovici, da me {koluje. Ni jedna jedina uloga!

Jel' tebi jasno? ^ove~e! Jel to normalno?

MILIVOJE: Ovde odavno vi{e ni{ta nije normalno.

ANGELINA: Pa, nije.

MILIVOJE: Poqubi me.

ANGELINA: Quta sam. Samo glas, samo sam glas prodala. Kad dojem u selo, a moja Cana me pita kad }e{ }erko da se pojavi{ na Televiziji, ja kaem – nemoj mama tako "Ovde [ubi du, deco!", to sam ja! Crtani film! Ona se smeje, jadna, nije nikada bila u pozori{tu, woj je televizija sve... Pa, da imam nos ko kqu~ od ludnice, boqe bih pro{la. Ili da imam ten ko da se umivam ekserima, ve} bih igrala bar u nekoj porodi~noj seriji.

MILIVOJE: Nemoj da si na kraj srca. Doji.

ANGELINA: Ma {ta nemoj? Ovo nije ivot. Ovo je imitacija ivota!

MILIVOJE: Dobar naslov. Divan film.... O}emo kod mene?

ANGELINA: ^ime? Autobusi ne idu, za taksi nemamo...

MILIVOJE: Na to nisam mislio... a pe{kke odavde do Karaburme... po ovoj zimi... A da idemo kod tebe?

ANGELINA: E, nemoj, cimerka mi se danas vratila... Pedalirao je onaj wen bogati krimos... jadna, samo pla~e... sad }e morati da se vrati u hor, da peva za platu... A i kasno je. Nema {anse.

Nemoj da se qutiš, Milivoje, moram da budem odmorna... sutra po~iwem novu tezgu...

MILIVOJE: Ne smem ni da pitam...

ANGELINA: Na àlost, glas, opet samo glas.

68

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

2. KO SEBI PRA[TA I BOG MU PRA[TA *Milivoje i mama*

Stan, dnevna soba, slike na zidovima, negde fali slika, o~igledno pro-data... Olga Kruni}, dostojanstvena i ozbiqna, bez jake {minke, u skromnom yemperu i sukwi, sa Milivojem, piju ~aj OLGA:

Sine moj, ne znam {ta da ti kaem. Glavu gore! Bilo je i ranije te{ko, al' sad je stvarno...

MILIVOJE: Ne, ne radi se vi{e o tome da li je te{ko ili lako, nego, bre, dokle }e da bude ovako... Da te kara ko...

OLGA:

Milivoje! Povedi ra~una o re~niku. ' Te nije sramota tako pred majkom?

MILIVOJE: Izvini, Olga. Iznervirao sam se.

OLGA:

Nema tu iznervir'o ne iznervir'o. Budi kulturnan i fin mlad *ovek! Imaj malo po{tovawa, ako ni zbog ega drugog onda zato {to me to vre|a, taj jezik, to psovawe... izvini, ali u ovoj ku}i re~i na P, K, J nikada se nisu mogle ~uti.*

Imaj malo po{tovawa.

MILIVOJE: Dobro, de, mama. Shvatio sam poruku. Nije te{ko biti fin.

OLGA:

Pa i nije.

MILIVOJE: Izvini, gde ti je ona mrtva priroda? Ovde {to je stajala?

OLGA:

Prodala sam je. Onog Boù Ili}a, misli{? On je oti{ao odavno, kad je trebalo da platim struju.

MILIVOJE: E, na {ta smo spali, i ti i ja.

OLGA:

Misli{, zbog slike?

MILIVOJE: Ne, mislim na tebe i na mene. Gde smo to mi?

OLGA:

Za{to?

MILIVOJE: Zato {to stalno pri~amo o novcu, zato {to stalno imamo ne{to {to vi{e nemamo, zato {to smo spali na niske grane... Vidi na

{ta li~i tvoj stan... Ovo je zrelo za kre~ewe... Ba{ smo bedni OLGA:
Nismo bedni. Nismo bedni. Misli{ da se poniavam {to, umesto da,
kao nekad, idem na probe u Narodno pozori{te, moram da smi{qam
sebi polugluma~ke tezge...

Imitacija ivota

69

MILIVOJE: Zna{, crvak je da ~uvena Olga Kruni}, nekada{wa Ofe-
lija, Julija, Madam San @en, nema ulogu... kad pomislim da si za
onu glupu radio reklamu mesec dana uvèbavala da veselim glasom i
izraàjno izgovori{

OLGA:

“Kiki, prvi srpsko – japanski giros u Beogradu”. Ali od-li~no sam to
uradila. I to je neka umetnost. A najve}a umetnost je preiveti
uspravno, sine. Da nikog ne moli{, da nikom ni{ta ne duguje{... A,
jednog dana, ako bude trebalo, vrati}e se Olga na scenu. U velikom
stilu. Do tada, radimo {ta moèmo, da preivimo.

MILIVOJE: Znam, ali meni je ào...

OLGA:

Ma, {ta ima da ti bude ào? Lula Mi{ovi}, molim te, kad su u velikom
~i}ewu sve otpustili iz pozori{ta, pa i wu, prijavila se kao ku}na
pomo}nica svoje sestre i zeta! I eno je, sedi kod ku}e i samo uzdi}e
{to ni{ta ne radi i {to nema za hleb. Svako smisli ono {to moè. Toliki
profe-sori prodaju pomoranye po pijacama. Lekari rade u bu-ticima.
To je TTT. Takozvana Tragi~nost Tranzicije. Bog nam, sine, ionako,
daje samo onaj teret koji moèmo da podnesemo. A ti, ne budi
malodu{an. To je nepristojno za mladog *oveka*. “*To je nepristojno u
ovakvom asu*”.

MILIVOJE: Nemoj da mi glumi{ sada.

OLGA:

[to? Ja sam glumica!

MILIVOJE: Ima{ da mi da{ neku kintu?

OLGA:

Opet?

MILIVOJE: Opet, izvini.

OLGA:

Daj mi jo{ malo ~aja... Stalno me u posledwe vreme pita{ za pare,
{to je vrlo, vrlo, ne znam kako da kaèm... Mislim, razumem, Milivoje,
vremena su te{ka... Da}u ti ne{to, samo mislim, stvarno, ako sve
profu}kamo ovako, nikada ne}emo imati dovoqno da postavimo tvoj
komad... Da}u ti, sine, naravno... ne treba majci ni{ta osim da ti
bude{ sre}an. Da radi{ svoj posao. Dokle si stigao sa dramom?

MILIVOJE: Po~eo, pa stao. Stalno moram da pi{em ne{to bo~no, po naruybini...

OLGA:

[teta {to se ne baci{ na to. Na dramu. A naruybina k'o naruybina, i to je posao. Pogledaj mene. Pogledaj me! [ta ja radim?

MILIVOJE: Pa o tome ti govorim, o na{oj bedi. Ja vala na to vi{e ne}u da pristajem, kapira{? Malo mi je dosta!

70

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

OLGA:

To nije beda. Mene sasvim pristojno pla}aju u Udruèewu slepih. Zna{ da sam im ju~e ~itala Dostojevskog, dva sata?

Zlo~in i kazna. Oni sve to lepo snime na kasete, pa posle slu{aju. To je moj posao sada. ^itam... [to da ne? To izraàjno *itawe, to je gluma tako|e, zna{, i* inim ple~menitu stvar, pomaèm qudim... Zato ne smem da se pre-hladim, sipaj mi jo{ *aja. Moram da* uvam glas... moj ~uveni lepi glas...

MILIVOJE: Ali, napisa}u dramu. Za tebe. Velika uloga. Vрати}u te na scenu, mama, samo da stanem na noge. A to }e biti, Bogami, brzo

OLGA:

Ma, nisam ja toliko bitna. Tvoj ìvot je u pitawu. "O, vi maloverni...!" Najvànije je da nikada ne u~ini{ ni{ta zbog ~ega bi se posle stideo, to je jedino v`ano. Da ne radi{

ne{to {to sam sebi ne moè{ da oprostì{.

MILIVOJE: Kada boqe razmislim, jedino {to sebi ne mogu da oprostim je {to ti ni~im nisam vratio to {to si se za menèrt-vovala.

OLGA:

Zar majke ne treba to da *ine? Majka treba da uini* sve za svoje dete, kao {to umetnik treba da u~ini sve za svoje delo.

Mislím, skoro sve. Ti si moje delo... [to si tako pate-ti~an? [ta se s tobom doga|a, ako smem da pitam.

MILIVOJE: Ni{ta.

OLGA:

Jel' sve u redu? A? Deluje{ mi zabrinuto.

MILIVOJE: Ma, jok.

OLGA:

Pa, ne moè{ ti majku da prevari{. Ajde, {ta te mu~i?

"Kaì svojoj mamici, kaì, {to }uti{".

MILIVOJE: Razmi{qam.

OLGA:

O drami?

MILIVOJE: O ovome {to si rekla.

OLGA:

[ta?

MILIVOJE: O stvarima koje ~inimo... a koje su...

OLGA:

Neoprostive?

MILIVOJE: Aha

OLGA:

Jesi ne{to, ve}... Milivoje, crni sine?

MILIVOJE: Ja sam bez posla, bez kinte, bez nade...

OLGA:

Ajde, ajde... Pa to je, Milivoje, dovoqno za dramu sa sre}nim krajem.

Imitacija ivota

71

MILIVOJE: U dugovima...

OLGA:

A do srećnog kraja ima toliko prostora za obrte, za peri-petije, za suspens, za tragične meandre...

MILIVOJE: O *emu* *pria*?

OLGA:

O tvojoj drami, sine

MILIVOJE: Ali, ja priam o mom životu, koji je totalna zbrka OLGA:

Pa, nađi životi i jesu za pozorište, ponekad... Izvini, ne elim da budem indiskretna, nikad se nisam mešla u tvoje privatne stvari, jel tako? A, gde je tu qubav? Sine? Ako sme majka da pita? Pa vaqda ima tu i nešto lepo? A? Gde ti je ona mlada glumica? Jel to još uvek aktuelno?

MILIVOJE: Otkud ti znaš za wu?

OLGA:

Pa, ti si mi rekao prošli put... Kad }u da je upoznam?

MILIVOJE: Daj, bre, Olga.

OLGA:

Angelina, jel tako? 'Si joj rekao da ti je majka glumica?

MILIVOJE: [ta ti je, ne}u da se enim.

OLGA:

A jel' negde igra? Da idem da je gledam...

MILIVOJE: Ma ne, na àlost. I ona, jadna, nikako da dobije {ansu, sve tezgari ko i mi, gde stigne...

OLGA:

A to tebe dodatno mu~i?

MILIVOJE: [ta?

OLGA:

Ona... Onda ona... mora da od tebe... o~ekuje... ulogu...

MILIVOJE: Pa {ta? Jel' to neki zlo~in?

OLGA:

Nadam se, ne glavnu?

MILIVOJE: Ti si glavna...

OLGA:

Jer, mislim, izvini Milivoje, ali ovo moram da ti kaem...

malo je glupo da ja skupqam pare da napravimo predstavu u kojoj }e neka balavica da bude...

MILIVOJE: Pa ne radi{ samo ti. I ja se dovijam... I ona }e da finansira. Mawim delom.

OLGA:

O, pa to je novi momenat. I, {ta }e ona da igra? Mislim, ako smem da pitam?

MILIVOJE: Jo{ nisam napisao wenu ulogu, mada me pritiska...

OLGA:

^ekaj, koliko ste zajedno?

72

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

MILIVOJE: Za{to? Skoro dva meseca...

OLGA:

I ona ve} ima takve zahteve? Ulogu? Kakve su ove nove generacije, sa~uvaj me boè.

MILIVOJE: Mi smo gladni biografije.

OLGA:

Ho}e ulogu! U mom komadu? Koji za mene pi{e}? Kakva je to osoba?

MILIVOJE: Hrabra.

OLGA:

To je malo... mislim, ja bih se stidela i tebi da traïm, da se ti, sam, nisi toga setio, ja ti nikad...

MILIVOJE: Pa ne moè ~ovek da se stidi ako... se bavi svojom profesijom, zar mi to ti nisi uvek govorila?

OLGA:

Pa {ta ona radi?

MILIVOJE: Ko?

OLGA:

Tvoja mlada glumica.

MILIVOJE: Ne pri~am o woj. Ona nahsinhronizuje crta}e, al' ne govorim o woj. Govorim o sebi. Ja sam samo profesionalac.

Jel tako? Ja pi{em. Kako }u da se obrukam ako se bavim pisawem?

OLGA:

Pa, jedino {to moè da te obruka, to je lo}e pisawe. Jel' tako?

MILIVOJE: Pa, da... vaqda. Al' ako si profesionalac... ako ume{ da pi{e}, moè{ da pi{e} o ~emu god ho}e{... bavi{ se svojim osnovnim zanatom, i onda ne moè{ da se... Na primer, ne{to sam razmi{qao, iznajmi te neko da kao profesionalac, na primer, na primer, da dramatizuje{

politi~ki miting stranke... neke stranke... pa ~ak i tvoje omraène stranke... od tebe se traï samo da pi{e}, ne mora{ da se potpi{e}, ti si samo u slùbi re~i, jezika, stila... jel' tako, ti si samo sredstvo

uobli~avawa odre|ene ideje... Nisi ti, recimo, Bebi Yejn, ako si instrument wenog izvo|ewa na sceni...

OLGA:

Izvini, du{o, ali to nije isto... Ne mogu tako da se rela-tivizuju stvari...

MILIVOJE: Kako ne mogu? A kad recituje{ za Tita, na primer. Za Milo{evi}a...

OLGA:

[ta, sad ti meni, kao, prebacuje{? Ne vidim kuda vodi ovaj razgovor. Prvo, Titu niko nije rekao "Ne", i ti to ne moe{ da shvati{. Bio si mali. A on je bio star. A {to se *Imitacija ivota*

73

ovog drugog ti~e, mislim, to je nisko... Od tog honorara sam ti platila kurs kreativnog pisawa u Budimpe{ti... Mislim, to je ono... 'rani pseto da te ujede...

MILIVOJE: Ne radi se o tome, Olga, nisam hteo da te uvredim, i nisam nezahvalan, nisi ti bitna, samo glasno razmi{qam...

OLGA:

Pa, naravno da ja nisam bitna.

MILIVOJE: Mislim, kad igra{, kad si na sceni, ne zna{ da li ti u publici sedi ratni zlo~inac. Da li uveseqava{ i razne~uje{, kriminalce, sviwe ili divne qude. Zar to nije to?

Razmisli?

OLGA:

O ~emu, pobogu?

MILIVOJE: O tome. [ta je moralno ispravno.

OLGA:

Ma daj, molim te, u kom se ti svetu kre}e{? [ta je, zaboga, jel' treba da se utvr|uje moralno politi~ka podobnost i za publiku? To je, vidim, neka novost u javnom i kulturnom ivotu. Pa jel' tebi normalno da iz pozori{ta jave biv{em predsedniku dràve da nije u redu da do|e na premijeru, jer se novoj vlasti to ne dopada? To je sramota za pozori{te.

Nisi vaqda ti sa wima? To je ne{to zbog ~ega bi trebalo da se stide.

MILIVOJE: U tome i jeste problem. Izgleda da se niko se ne stidi, i zato sam u dilemi. Zato mi je sve ovo mu~no. Jesam li pisao tekst za jetrenu pa{tetu, za etiketu? Jesam! Pa nije to sramota. Treba da me bude ba{ briga, ali kevo OLGA:

Nisam ti ja keva

MILIVOJE: Mislim, kad pogledam... tu jetrenu pa{tetu pravi firma koju dri jedan kriminalac i ubica, a u pa{teti je dvadeset odsto sastojaka od mlevenih roza gumenih rukavica... a ja pi{em da je zdravo za decu... i od toga dobijam kintu... a znam da se narod truje, a zlikovac bogati...

OLGA:

Nemoj tako. Ti nisi ni tehnolog ni nutricionista, Milivoje, pa prema tome, to ne treba da te se ti~e! Tragedija je to {to mora{, da bi

preveo, da se bavi tim stvarima, umesto uzvišenim likovima, rečenicama i obrtima u tvom komadu. Idejama! Ali i Kundera je, to se tešim, dok je bio u nemilosti, dakle bez prebijene pare i bez mogućnosti da objavljuje svoju literaturu, pisao horoskope pod pseudo-nimom... u međuvremenu, sinko, svi se mi snalazimo... Vano je jedino da nikome ne čini zlo... [ta je tvoj problem, dakle...

74

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

MILIVOJE: Moj problem? Uop{te nemam problem. Samo razmi{qam o onome {ta si rekla...

OLGA:

O brukawu? O tome {ta moemo sve da radimo, a da se ozbiqno ne postidimo? O tome?

MILIVOJE: Da.

OLGA:

[ta si se za to uhvatio?...

MILIVOJE: Imam dilemu.

OLGA:

Daj, molim te. Jel' u tvom stilu visokog moralnog izazova – da li da napi{e{ da ulo{ci sa krilcima marke IKS skupqaju vi{e “sadràja” nego konkurencija, iako zna{ da to nije istina...

MILIVOJE: E, ova ti vaqa. Kako si pogodila?

OLGA:

[alim se. [ta god da radi{...

MILIVOJE: Da li se danas iko stidi? O tome razmi{qam... Qudi javno mewaju svoje politi~ke opcije, bez stida... I uvek imaju izgovor da su morali... U politici je sve opro{teno... Ali, ako si prinu{en da uradi{ ne{to lo{e...

OLGA:

Prestani vi{e. Stvari su mnogo jednostavnije. Ako sebi moe{ da oprostii, i Bog }e ti oprostiti. Uzmi deset boljih zapovesti i to ti je dovoqno...

MILIVOJE: Ali, tamo nema ni{ta o pisawu.

OLGA:

Nema ni o glumi.

MILIVOJE: Pa, onda...

OLGA:

Pa onda, sine, idi i stvaraj. I ja ve} kasnim.

MILIVOJE: ^ita{ slepima, opet?

OLGA:

Nastavqam s Dostojevskim. Samo, mora}u da uzmem nekoga da mi pomaè. Ima mnogo posla.

MILIVOJE: (*Odlaze}i*) Olga, ponosim se tobom.

OLGA:

Ja sam ponosna, bez obzira na sve. Doji da te poqubim.

Milivoje se izmi~e, Olga mu tutka kintu u yep... Svetlo se mewa, postaje crveno. Erotska muzika, svetlo itd. Olga u~urbano po~iwe da prekriva foteqe belim ~ar{afima, da skida slike sa zidova, soba postaje gola, okre}e paravan, ka publici koji je crvene boje od brokata...

Imitacija ivota

75

3. SRCE, SVI MI NE[TO KRIJEMO

Stan

Sisi u pewoaru, obavqa ku}ne poslove, stavqa papilotne i skida brkove, i telefonira SISI:

Ma nemoj ni{ta da brine}. Naravno da moè. Molim?

Studiram... jezike... Mokri, debeli, mali, crveni, ra~vasti, koji ho}e{, lafe... Kaì tvojoj Sisi... Aha... Ve} sam vla-

`na, skroz... Zakora~ila sam i sedam na tebe... Ba{ me pali{... Samo se opusti. Tako... Uhhh... jel dobro?... Nosim broj pet... i prave su... Otkop~aj mi crni brushalter...

Vidi{ kako mi ne vise... Stoje kao dve ka}u{e, uspravno...

Volim tvoj glas... kakav si ti macan, frrr.... Pazi da mi ne pocepa{ najlonku...

Voli{ {to sam prirodna plavu{a, naravno... svuda... sam plava... [to sam vitka, vitka, sa uzanim kukovima, imam velike krupne, plave o~i....

Koliko imam godina? Ja? Dvadeset tri! Molim? Nije ta~no, imam dvadeset tri godine, stvarno. Majke mi. Nego glas mi je malo, zna{, to je zato, macane, {to mnogo pu{im u posledwe vreme. ^ekaj, stani, nemoj da prekida{...

[ta ho}e{? Neku mla|u? Dobro. Momenat...

Larisa, pri|i suda! Jesi tu? Evo sad }e ona...

Daragoj, milij moj, imam dvadcet i tri goda? Razgranali jablani i gru{i, pa prili tu mani nadrikoj, viha|ila navire ka}u{a... ja, pri{la sam v Belgrad iz Omska...Si bil nekda v Rusija?

Erotska muzika, crveno svetlo, Sisi i daqe telefonira, skine brkove, zavr{i razgovor, skine papilotne, i sedne u fotequ.

Sisi, stavqa nao~are, maè usta crvenim karminom, telefonira.
Name-

{ta plavu periku.

Ima obi~nu sukwu i bluzu, preko koje navla~i svileni pewoar. Na zidovima su vidqivi tragovi skinutih slika. Lampica na drugom telefonu se upali.

SISI:

Tako... mmm, da, to... to... da se smejem? Ho}e{ da se smejem?

Sad? Sad?

(Sisi po~iwe da se smeje grohotom) Jel' ovako dobro?... Jel' dobro... Kako ti kaè{, debeli.

Nema {ta tvoja Sisi ne}e da ti kaè... Debeli... Gde si sada...?!? Ti pla~e{? Pla~i, debeli, pla~i... Suze su... suze su O. K.

76

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

(Sisi pokrije usta rukom da ne pukne od smeha na ovu svoju dosetku)

Dobro, ho}u.

(Sisi se opet smeje histeri~no) Ho}e{ da se Sisi naquti?... Sram te bilo, {ta to radi{?

[ta to radi{? Sad }u da odem i da se vi{e nikad ne vratim... [ta radim?... Obla~im ga}ice... polako... jedna noga... taako... pa onda druga... i... ko ti je do{ao...?... Ma-ma?!? Daj mi mamu!

(Sisi slegne ramenima i spusti slu{alicu. Pogleda na sat i zapi{e)

Dvadeset sedam minuta. Nije lo{e.

Zvono

Sisi uvodi Loretu. Loreta ima, kaput, farmerke i ko{uqu, crnu periku...

SISI:

Ja sam Sisi.

LORETA:

Loreta.

SISI:

To ti je umetni~ko?

LORETA:

Ne, to mi je kr{teno. Kad bi se zezali.

SISI:

Volim {to si ta~na. Zna~i da si odgovorna i da ima{ dobar odnos prema poslu.

LORETA:

Mislila sam da je Laki ovde glavni? Gde je on?

SISI:

On i jeste gazda.

LORETA:

Kakvo je onda ovo mesto? Ja sam zami{qala kancelariju.

Stolovi, telefoni... Vi ovde ivite?

SISI:

[ta ti pada na pamet. Ovo je privremena kancelarija... Ja odgovaram za ovo mesto... Gazdi... Lakiju. Nama je dozvoqeno da

koristimo samo ovu prostoriju i toalet. A ja mogu i kujnu, pošto sam ja ovde glavna. Znaš! Ostalo je zaključano.

LORETA:

A gde su telefoni?

SISI:

Evo ih. Ovo je tvoj.

LORETA:

Jel' radi još neka... devojka?... ^uj mene, devojka...

SISI:

Uvek samo po dve rade. Mali je prostor. I ima samo dva telefona. A što se tiče "devojke", srce, mi ovde prodajemo glas i maštu...

LORETA:

I glumu...

Imitacija ivota

77

SISI:

Tako da... godine nisu vane... mislim, bore se ne vide preko telefona... Kao ni biografija, srce LORETA:

Ja nisam kurva, samo da znate...

SISI:

Znam, znam, srce... Nisam ni ja, a opet... da te neko pita {ta radi}, ti moè{ da kaè{ da le~i{, da pomaè{, da udovoqava{, da ~ini{ sre}nima qude od deset do sedam-deset godina, al' na kraju, srce, ti... dah}e{ na telefon...

LORETA:

I, mi sedimo zajedno?

SISI:

Da, {to?

LORETA:

Mislila sam, ako ve} nekome svla~im ga}e... da }e da bude malo vi}e intimnosti...

SISI:

Da ti tetka ne{to kaè... samo se ti uvati telefona... mnoge su se tako brinule, pa im posle ni{ta nije smetalo... na kraju, svi smo mi jedna porodica... nesre}nika LORETA:

Nemojte, molim vas, porodicu...

SISI:

Pa, normalno, majka ti ne zna?

LORETA:

Nemam majku, ni oca... Imam malog sina... koga moram da izdravam i to je sve {to }ete znati o meni SISI:

E, sinko, svako od nas ima neku tunu pri~u...

LORETA:

A koja je va{a?

SISI:

Pa, ne}e{ mi verovati, ja sam radni vek zavr{ila u Osnovnoj {koli Narodni heroj Josip Broz Tito, na ^ukarici...

LORETA:

[ta ste bili, tetkica?

SISI:

Ne, draga moja Qovisna... ja sam...

LORETA:

Loreta

Pali se sijalica na Loretinom telefonu, Sisi joj daje znak da se javi, Loreta se samouvereno dohvati slušalice.

SISI:

Bila nastavnik razredne nastave...

Dok Loreta telefonira, Sisi je ispitiva~ki posmatra.

LORETA:

Halo? Mmmm... Loreta... frrrr... bi}u sve {to ho}e{... mogu da budem divqa ma~kica, zbuwena u~enica, kalu|erica, bolni~arka... mogu da te qubim, da te grizem, da te golicam, da te grebem, da budem u soknicama, u crnim halterkama...

molim?... mogu da... da imam tetovaù gde god ti kaè{, ja sam tvoja dobra vila, frrr, ispuni}u ti svaku èqu... A?...

78

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

Kaì tvojoj Loreti... {ta ho}e{? A? Ja sam sada tu... sama sam, leim na bazenu i ~ekam te... kaì... {ta èli{...

koga? Alo! Alo!... Spustio je slu{alicu.

SISI:

E, ne}e{ se ti 'leba od ovog posla najesti, sestro. Pa nije bio ni minut. Slabo... boga mi. [ta je hteo?

LORETA:

(Razo~arano i zbuweno) Sisi. Tebe.

SISI:

Jer ja poznajem qudsku du{u, o tome se radi... Nau~i}e{... malo ti treba prakse... I on se malo zbunio.

LORETA:

Bila je ona! Nemam ja {ta tu da u~im, ja sam doktorka za...

mu{kcarce i qudsku du{u, mogu da izvedem {ta god traè...

}e meni jedna penzionisana tetkica da dri predavawe o seksu i erotskim razgovorima SISI:

Ne, srce, bila sam nastavnik razredne nastave...

LORETA:

U osnovnoj {koli Narodni heroj...

SISI:

Pa zato znam da procenim, po glasu, ko {ta traì, ko je kakav, ja to tako, odmah, po glasu, po uzre~ici, po disawu, mogu boju o~iju da im pogodim... Tako da, u~i ti od mene..., sine, moji razgovori u proseku traju po tridesetak minuta...

LORETA:

Stvarno ste radili kao nastavnik?

SISI:

Razredne nastave!

LORETA:

Nikad ne bih rekla.

SISI:

Pa u tome i jeste stvar. O tome se ovde radi. Mo} transfor-macije, mimikrija. Tihi sused... Napoqu smo sasvim drugi qudi. Mi, s obe strane ice... I ti, sine, ne nosi{ tu periku po ulici?

LORETA:

Ovo nije perika. Mislim jeste, jer nisam stigla da operem kosu, ali ja sam prirodna...

SISI:

Svi mi nešto krijemo...

LORETA:

Samo da znate, ja nisam kurva...

SISI:

To si već rekla

LORETA:

A i vi nosite periku...

SISI:

Ha, ha. Dobar čtos, srce. Jako duhovito. Dobra si za početak. Ovo je moja kosa. Farbawe, malo... pa je uništena...

Ali, nosila sam i ja perike, ranije...

Imitacija ivota

79

LORETA:

Stvarno? Boqe bi bilo da ste ih sa~uvali za tre}e doba.

SISI:

Ne zna{ ti, koliko je ìvot duga~ak... Ako ho}e{ l`ani identitet, onda, srce, vodi ra~una... Vidim, dosta si dr~na, to je dobro za ovaj posao. Samo da zna{, ja sam ovde glavna.

LORETA:

To }emo tek da vidimo.

SISI:

Koliko ima{ godina, dvadeset dve, tri?

LORETA:

Nije bitno. Mogu }erka da vam budem... Ali, nisam kurva, znate...

SISI:

Ni ja nisam kurva, da zna{... Ali, nemoj mnogo da se za-nosi{. Mi smo bezobrazne devoj~ice, mi smo samo Sisi i Loreta, srce, kad smo ovde... Razume{? Morale smo da se prekvalifikujemo. Razume{? Ovde ima{ onaj identitet koji traì klijent. Zamisli sve ovo, kao jednu veliku predstavu u kojoj igra{ sve {to poeli{...

LORETA:

(Za sebe)

[ta je ovo? ^as iz teorije glume...

SISI:

Radile su ovde razne, zna{?

LORETA:

Mogu da zamislim.

SISI:

Pa, zamisli. Na primer, ovo }e da te zaprepasti, ali intelektualke su najboqe u ovom poslu. Ima{ ti neki fakultet? Rekla bih da studira{?

LORETA:

To se vas ne ti~e. Samo da znate, zavr{ila sam fakultet.

SISI:

Obrazovane, pametne... Bila je jedna toliko fina `ena, mojih godina, magistar hemije, profesor... nije v`ano gde, ona je bila doktorka za ovaj posao, ma ludeli su za wom...

Amelija, to joj je bilo "umetni~ko"... posle smo se sprijate-qile... Pametna i kulturna, nije mogla da preivi, i do{la ovde...

LORETA:

I ja sam zato ovde.. To je apsolutno ta~an podatak iz mog stvarnog ivota. @ena na ivici nervnog sloma! Nemam od ~ega da ivim.

SISI:

Ali ne, srce, ona je i volela... Nikada se nije udavala i ovde je stvarno pu{tala ma{ti na voqu... Wu je, zna{, ovo uzbu|ivalo... Tako je sama govorila. "Mene ovo uzbu|uje"...

Al' posle, morala da nas napusti... razbolela se... jedna... po~ela da pri~a da su joj stavili mikrofone svuda, da je prate, da je prislu{kiju... u Lazi je sada, jadnica... ti si do{la umesto we...

80

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

LORETA:

Ali ja, budite uvereni, ne}u poludeti...

SISI:

Ajde da budemo na "ti". I da ti kaem ne}to, srce, ako vaqa}, ovde moe} da zaradi}.

Lampica na Sisinom telefonu SISI:

Halo? To si ti, mmm, ~ekala sam te. Ba} sam se pitala }to danas kasni}. Jel ti se oduio sastanak?

(*Sisi pokrije slu}alicu rukom i obrati se Loreti*) Ovaj se javqa svakog dana, to mu je pseudonim, naravno... kad zove ujutro, uvek stoji go na terasi, dok mu ena uspavquje dete. Javqao se i dok je bila u drugom stawu... A javqa se i iz kabineta... u ovo doba... Kad imaju pauzu na zasedawu... Voli da budem divqaku}a... Tu sam, tu sam, jesi se skinuo... do pola... otkop~ava} pantalone... tu sam... spremna da sko-

~im... ali ne}u... samo prolazim pored tebe, wu}im te, polako... ose}am tvoj miris...

(*Rikne kao lav*)

@ivotiwo moja. @ivotiwo! @ivotiwo! @ivotiwo prqa-va... dlakava... velika... srpska...

(*Rikne*)

Sa'}u da te karam!

Sisi pokrije telefon rukom i obrati se Loreti SISI:

Gledaj i u~i!

Glasna erotska muzika, dahtawe, telefoni, mu}ki glasovi, wih dve sa telefonima, u raznim pozama, stilizovano, crveno svetlo itd. Loreta na kratko odlazi sa scene, za to vreme Sisi navla~i drugi pewoar, popije pi}e, presvu~e majicu itd. Loreta se vra}a na scenu u drugoj ko}uqi, na primer... itd Imitacija ivota

81

4. TREBA SAMO DA SE OPUSTIĆ, SRCE

Sutradan, ili posle nekoliko dana, Sisi i Loreta sede na foteqama i piju kafu. Sisi {trika, crvena vunica. Smeju se.

Dok one pri~aju, iz ofa umesto muzike muzike ide snimqena erotska traka sa wihovim glasovima i tekst se beskrajno ponavqa do prve zvowave telefona.

“Volim te, samo tebi prilazim, mmm, kai {ta ho}e{, ako ho}e{ sado'mazo, pritisni opciju pet, ako ho}e{ devoj~icu, pritisni opciju tri, qubim te, u|i u mene kao u hram, ako ho}e{ dominaciju, pritisni opciju devet, mmm”

SISI:

Ma idi, bre, tek }e{ ti da vidi{. Srce, ovo je velika {kola. Radi se o tome da se samo opusti{.

LORETA:

Totalno je uvrnuto i ponekad odvratno, ali opustila sam se.

Ne moè{ da kaè{. Zar nisam?

SISI:

Jesi, srce, boga mi, opustila si se. ^ula sam kako si se zanela, pre neki dan. Stvarno nisi glumila.. [to je u neku ruku dobro za posao...

LORETA:

Ma, daj, {ta pri~a{. Nije istina. Ja imam de~ka koga volim... Cccc, otpala mi flekica na {tikli! Vidi.

Loreta skida cipelu i poku{ava da uglavi flekicu u {tiklu.

SISI:

Pa to nema nikakve veze, srce. De~ko za de~ka, a posao za posao. [to se ti~e de~ka, blago wemu. Stvarno si dobra.

@iva si vatra i ima{ ma{te. [to jes' jes'. Bi}e ne{to od tebe. Malo jo{ da se privikne{, da zaboravi{ ko si...

LORETA:

Jel' ti zaboravi{ ko si?

SISI:

Na àlost, da. Na sre}u, da... I, kakav ti je de~ko? Mora da je kockasti, sa kajlom, }elav... Li~i na rol'on dezodorans, a?

LORETA:

A, pa tu se vara{. Izuzetno pristojan mladi}. Sa dovoqno kose. I na glavi.

SISI:

Vidi malu 'al se oslobodila.

Loretin telefon zasvetli. Loreta i daqe drì cipelu u ruci LORETA:

Da... Mogu da budem tvoja ma~kica, tvoja ku~kica...

(Pokrije rukom telefon) To je onaj {to se pali na reklame i mene... Tu sam... poznala

82

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

sam ti glas... Veliki Mrsoje... [ta kaè{? O}u, kurvo, da mi... da mi donese{ sviwske {nicle... a, nema problema, evo odmah, od ruè, pohovane, samo zapovedi, gazda...

Pali se lampica na Sisinom telefonu SISI:

Ah, her Udo? Gutn tag.

LORETA:

[ta kaè{? O}u, kurvo da mi donese{ sviwske {nicle?

SISI:

Ajn moment, bite.

(*Loreti*)

Vidi{ srce, mene traì diplomatija, Unprofor, seyv d ~ildren...

LORETA:

Nema problema, evo odmah, od ruè, pohovane, samo zapovedi, gazda SISI:

Ih bin dajne Sisi, libe Udo.

LORETA:

Ne}e{ pohovane?

SISI:

Ja Vol!

LORETA:

Sve ovako dah}e, kaè ne}e pohovane, nego sveè meso, a mi smo, kao u wegovoj mesari... Totalno je lud.

SISI:

Volenzi, bite, ajne bumsen?

LORETA:

Da se skinem? Skidam se gazda.

SISI:

Vunderbar.

LORETA:

I da se nagnem na pult? Spremna, gazda.

SISI:

Ober{trumben fon {tandatn firer!

LORETA:

(Loreta drì cipelu i ukucava flekicu) Da uzmem tu~ak? U veliki tu~ak, debeli, vrlo debeli, aha SISI:

An{uldigen zi bite, Udo LORETA:

Udaram gazda

SISI:

Du bist majne klajne kartoofel LORETA:

[ta da vi~em?

SISI:

Folksfagen, ja!

LORETA:

[ta da vi~em?

SISI:

Brushalter? Ja!

LORETA:

Dobro. "Ti }e{ meni".

SISI:

Ajn cvaj draj, Frankfurt am Majn!

Imitacija ìvota

83

LORETA:

“Ti }e{ meni”

SISI:

Hozentreger!

LORETA:

Da poskupi{?

SISI:

[engen!

LORETA:

E, ne}e{ vala! E ne}e{ vala!

SISI:

Sauerkraut!

LORETA:

Gazda, jesi tu?

SISI:

[pilhozen, bite

LORETA:

[ta da kaem?

SISI:

Kinder jaje!

LORETA:

Lep{a strana kupovine – C market!!!

SISI:

Knauf plo~e!

LORETA:

Si svr{io?

ZAMRA^EWE

84

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

5. MI JEDEMO ISTI BUREK, SRCE

Sutradan, ili nekoliko dana kasnije.

Crveno svetlo, erotska muzika.. Na sceni za stolom sede Sisi i Loreta.

U potpunoj tišini Sisi jede burek. Loreta gleda u telefon.

SISI:

O}e{ malo bureka?

LORETA:

O}u, mrtva sam gladna... [to si danas tako dobra prema meni?

SISI:

Ne znam, vaqda zato {to isti lebac, to jest burek, jedemo.

Ne{to mi te, odjednom, ào. Skupila si se ko dva cvowka u yepu.

LORETA:

Nemoj da me àli{, keve ti. Kad Laki ispla}uje?

SISI:

Koji je danas? ^etrnaesti? Sutra! Ne brini, sutra dobija{ tvoj slatki prqavi novac... A ne}e biti mali.

LORETA:

Nadam se.

SISI:

Jel' }e{ da ga slupa{ sama ili }e{ da ga... podeli{ sa nekim?

LORETA:

Jeste, vodi}u de~ka na porno film.

SISI:

Ja, kad sam bila u tvojim godinama, od prvog honorara sam...

LORETA:

Nisu vaqda i tada postojale vru}e linije...

SISI:

Ne, samo sam htela da kaèm... da ponekad... nemam sa kim da razgovaram... samo to...

LORETA:

Zar pored ovoliko razgovora, tebi jo{ fali?

SISI:

Ovo nisu razgovori.

LORETA:

Uopšte me ne zanimaju intimne ispovesti ako nisu na taksimetru,
nemoj da se quti{... Odli~an ti je burek.

Loreti se pali lampica na telefonu.

LORETA:

Frrr, ja sam tvoja mmmm ~ikita, mrr, frrr, kaì, {ta èli{... Loreta... To si ti?... poznajem ti glas... poznajem tvoj miris... tvoju pustu èqu, gazda... tvoje velike mesarske ruke... Kako nisi mesar? Danas nisi mesar?... Dobro, budi {ta ho}e{... {ta si danas?... Moè... sve moè sa tvojom Loretom... ne jedem... {ta ti je... oblizujem usne... [ta je bilo? Tu sam, gazda, mmm, tu sam, imam bundu na sebi, a ispod, pogodi {ta – ni{ta... Izvini... gde smo?... kaì polako... sve vreme ovog sveta je na{e... ne ùrimo nigde...

Imitacija ivota

85

dobro... smisli... O. K. dobro, u avionu smo... da budem stjuardesa? Vai... Dragi putnici, u slu~aju prinudnog sle-tawa... imam teget sukwu, cipele na {tiklu, ~arape sa halterom... pun|a... da... ti sedi{... pozadi... avion je polu-prazan... Vidim te, nemoj da se krije{ iza "Politike"...

Nevaqali, nevaqali putni~e... da... da... ja vam prilazim, samo se vi raskomotite, otkop~ajte se... prilazim polako, pritisak u avionu raste... ostali putnici spavaju...

(Sisi joj prilazi i zaprepa{eno joj pokazuje neki tekst u novinama, Loreta ga sa pàwom ~ita i krsti se) Tu sam. Sedam pored vas, gospodine. Prekrstila sam noge, i zavla~im ruku, sa puno zlatnog prstewa, ispod "Politike".

Molim? Ne mogu to da izgovorim.

SISI:

Kaì, srce, to je deo posla. Uloga.

LORETA:

(Sisi)

Ne mogu.

LORETA:

(U telefon)

Izvinite gospodine, ali to je protiv pravila slùbe. Mogu da vas otkop~am, mogu da vas dodirujem, mogu da vas grickam za uvo, mogu sve, ali da kaèm tu re~, to ne mogu. Moè Mi{ko? Lepotan? Mrcina? Crni Javo? Meda? Slinavko?

Jelavi? Mali{a? Grubijan? Predsednik? Kowina? Ud?

Veliki diktator? Crven Ban? Kentaur? De~ko? Piton?

Udav? Ne zezam se. [ta vam se najvi{e dopada iz na{e ponude? Debreciner? Kowina? Moè debreciner? Moè.

Ipak ste vi mesar, dobro, dobro, al' u avionu, u avionu...

[ta ho}ete, gospodine? Dobro, evo... mmmmmm... jel vam prija,

(Zagrize burek)

i ja volim, {to je nekako svei so~an i masan... a, pilot stiè?... Razumem... sada }emo da prekinemo... u redu, gospodine, {ta da kaèm?... kako da ne... "I miris... i ukus", mmm "I miris i ukus"... jel jo{? I Miris i ukus... Graaand...

veliki... Jel bilo lepo? Zovi me... tu sam... bi}u {ta god ho}e{.

(Loreta spu{ta slu{alicu, i zapi{e na papir) Danas mu je i{lo brzo. Devet minuta. Stalno moram da perem ruke, posle razgovora...

SISI:

(Sisi diè pogled sa novina) Kako ne moè{ da kaè{. Si normalna? Devojko, malo jezike da u~i{! Bre, kad mu{terija trai, mora{ da bude{ spremna. Ja mogu da ti kaèm na kom god ho}e{. Dik, pinis, kaco, milu{ka., {vanc, mu{i...

86

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

LORETA:

'Si to, mòda, pro~itala u novinama?

SISI:

^ekaj, sekund. Ma jesi videla ovo? [ta kaè{? Prete}a pisma. Ccc.

LORETA:

Nisam shvatila kome su upu}ena.

SISI:

(*^ita novine na glas*) Kaè, prete}a pisma neverovatne sadrìne dobilo je petnaest uglednih Beogra}ana. ^ija imena, naravno, ne pomiwu. Kaè, neverovatno pismeno napisana. "Luta{, jo{ vitak, pod srebrnim lukom..."

SISI i

LORETA:

Crwanski!!!

LORETA:

Nije vaqda da u prete}im pismima citiraju Crwanskog?!?

SISI:

"Luta{, jo{ vitak pod srebrnim lukom, ali ne}e{ jo{ dugo"... Pa onda, slu{aj... vidi, kaè... i Desanku Maksi-movi}...

[ekspira... ccc LORETA:

[ta kaè, {ta kaè?

SISI:

Dragi gospodine, ako ne èlite da zavr{ite kao u *Petpa-ra~kim pri~ama*, ako ne èlite da ka{u Va{eg prosutog mozga skupqaju lopaticom po sedi{tu va{eg Audija, onda }ete... toliko i toliko para...

LORETA:

Jezivo... Koji monstrumi SISI:

Kaè, policija traga za naru~iocima...

LORETA:

Meni je zanimqivije koji monstrum to smi{qa.

SISI:

Uvek, kaè, citira neku poznatu pesmu i scenu iz nekog filma. Qudi su prestravqeni.

LORETA:

Ko su qudi?

SISI:

Nema imena. Ugledni biznismeni.

LORETA:

Ne, stvarno, mi ìvimo u tome... doba sumraka. Morbidno.

Kad bi Crwanski znao.

SISI:

[ta, da su umetnost i kriminal, napokon u otvorenoj vezi?

I sa nesumwivom uzajamnom kori}u?

LORETA:

Izvini, ali ovako ne{to nikad nisam ~ula...

SISI:

Pa onda, srce, nisi u~ila istoriju... Ovo jeste stra{no, al', kad boqe razmislim, niko ih ne dobija za yabe.

LORETA:

To je odvratno {to si rekla. Kako moè{?

Imitacija ìvota

87

SISI:

[to se mene ti~e, srce, ja sam matora...

LORETA:

Kakve to ima veze...

SISI:

Verovatno to pi~u jedni drugima... mislim, stra~no jeste, ali to je obra~un u wihovim redovima... to se nas ne ti~e

LORETA:
Kako moe~ tako? To je sebi~no i odvratno...

SISI:

Pa {ta i ako sam sebi~na

LORETA:
Taj stav da nas boli uvo dok frka ne zakuca na na~a vrata, to nas je dovde i dovelo.

SISI:

Ja sestro, odavno nemam iluzije. Pogubila sam ih negde usput, snalaze~i se svih ovih godina. Sada samo gledam kako da preivim. I samo me moja vlastita sudbina zanima

LORETA:
Pa nije vaqda da te niko drugi ne zanima?

SISI:

(Sisi ustaje, dohvati {trikeraj i po~iwe da {trika) Ba~ je tako, vala.

LORETA:

Nema~ decu, to je razlog.

SISI:

Molim?

LORETA:

To je razlog?

SISI:

Za {ta?

LORETA:

Mogla bi majka da mi bude{...

SISI:

Hm, dobra si ti devojka... mislim...

LORETA:

Da ima~ decu, borila bi se zbog wih... ne bi ti bilo sve jedno

SISI:

Ja sam se dosta borila

LORETA:

I evo nas ovde, u ovoj ko zna ~ijoj gajbi, u ovoj rupi...

SISI:

Zašto je ovo rupa? Ovo nije rupa!

LORETA:

Na porno telefonima...

SISI:

Da? Pa?

LORETA:

[ta, pa?

SISI:

Slu{aj, srce, nikog nisam ubila. Nikog nisam opsovala, nisam poèlela ono {to je tu|e...

LORETA:

Iskreno, 'ti kaèm ne{to u poverewu? Ja se stidim.

88

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

SISI:

Fakat, nije nam ovo biznis da se wime hvali}, ali bar nikom ne ~ini} zlo... ^ini} sasmo dobro qudima, neka te to te{i. A, izvini, dok niko ne zna LORETA:

Ali, ti zna}.

SISI:

Ja sam to racionalizovala... oprostila... ne zamaram se vi}e time. Oguglala.

LORETA:

Mislila sam da }e biti...

SISI:

Lak}e?

LORETA:

Da.

SISI:

E, pa onda je o tome trebalo da razmi}qa} pre nego {to si zakucala na ova vrata

LORETA:

Jer, zna}, ja nisam kurva.

SISI:

To si rekla bar jedno pedeset puta do sada. Mada, dosta si talentovana

LORETA:

Ja imam potpuno druga~ije snove.

SISI:

A ko ih nema?

LORETA:

“Lutam, jo} vitak, sa srebrnim lukom, rascvetane tre}we u kro}wama mamim...”

SISI:

Izvini, srce, ne}u da budem indiskretna, {ta si zavr}ila?

LORETA:

Divna pesma.

SISI:

Taj tvoj de~ko, srce, on, jadnik, nema pojma?

LORETA:

[ta ti pada na pamet... A tvoj de~ko? Stvarno, ima{ li nekoga?

SISI:

Ne, nemam nikog. Nemam nikog, a mogla bih. Ali, predo-zirana sam zna{, ovim nēnostima preko telefona... pa mi nije nekako do toga... Ti, verovatno, ne}e{ dugo ostati ovde?

LORETA:

Pre bih se ubila... A ti?

SISI:

[to se toga ti~e, imam svo vreme ovoga sveta. Ja vi{e, na àlost, ne moram nigde da ùrim.

LORETA:

(Loreta prilazi Sisi i stavi joj ruku na rame) To je tako tùno... @ivi{ sama?

SISI:

Srce, nema li~nih pitawa. Ionako bih te mòda slagala.

Nisam ba{ najsre}nija osoba koju si srela u ìvotu, kad ve} pita{.

Imitacija ìvota

89

LORETA:

Jel' si nekad iza{la sa nekim pacijentom?

SISI:

(Veselo)

[to, jel' ti neki zakazuje sastanak?

LORETA:

Onaj jedan, {to zove svakog dana... psihopata...

SISI:

Jao, jel' {u{ka?

LORETA:

Da, taj, otkud zna{?

SISI:

[to se predstavqa kao Yon Vejn?

LORETA:

Da, taj mi zakazuje sudare, i kad kaem da ne dolazi u obzir, preti da }e me uhapsiti... Sva se tresem kad mu ~ujem glas...

SISI:

Nemoj, srce, da se sekira{, takvi su bezopasni. A on, javqao se i ranije, pa je napravio pauzu. Provalila sam ga. Taj je neki politi~ar. Jednom je zvao, i ja pri~am, loim ga, skidam ga, on samo duboko di{e, a ja ~ujem u pozadini...

govornika... pomiwe se Zakon o klipovima kukuruza... ili tako ne{to... ej, tip me zove iz Skup{tine, moe{ da zamisli{... 53 minuta. To mi je rekord bio... zato sam zapamtila...

LORETA:

Laè{?

SISI:

Ne, majke mi ti kaem. Pa, srce, ako wega nije sramota da sa mobilnog, u sred zasedawa, okrene ovaj broj, onda ni mene nije sramota da ovo radim. Razume{? A ra~un za mobilni, ne pla}a on.

LORETA:

E, samo da mi se javi.

Lampica na Sisinom telefonu se pali.

SISI:

Halo? Mm, da... Koliko ima{ godina? Sve moe... Kai...

Kako se zove{?

(Zaprepa}eno)

... Milivoje?... Sa~ekaj.

(Sisi prekriva rukom slu}alicu i obra}a se Loreti) Preuzmi ovo dete...

Ne mogu sa klincima... ovaj nema ni osamnaest godina.

Loreta uzima slu}alicu, Sisi stavi ruku na usta kao da }e da povra}a i istr~i sa scene.

LORETA:

Gde su ti tata i mama, du{o? [ta radi{? A, pa sad }emo mi da radimo... matematiku? Ajde, polako... jedan, dva, jedan dva... ajde malo brè, tako... ajde... vidi{ da moè{... tako. I elim ti, Milivoje, da poraste{ veliki...

Erotska muzika, dahtawe, telefoni, Loreta izlazi sa scene.

90

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

6. MAMA, KA@I DRAGI^KA!

Sutradan, ili nekoliko dana kasnije.

Na scenu se, u ku}noj varijanti vra}a Olga Kruni}, okre}e crveni paravan na drugu stranu, na wemu je naslikano cve}e, vra}a jednu sliku na zid, i skida ~ar{afe sa foteqa. Zapali cigaretu. Osvrne se da vidi da li je sve "pod konac". Seda u fotequ i nastavqa da {trika crveni {al.

Na scenu ulazi u}rbani Milivoje.

MILIVOJE: Sasvim sam u redu. Nemoj da pani~i{.

OLGA:

[ta ti je, ne pani~im. Potpuno sam mirna. Ali, nemam ja vremena za bacawe. Pre tri sata si rekao da dolazi{ za petnaest minuta.

MILIVOJE: Izgleda{ umorno, mama. Ima{ podo~wake, jesi dobro?

OLGA:

Napre}em se...

MILIVOJE: Ne}e{ jo{ dugo, obe}avam.

OLGA:

[ta?

MILIVOJE: Da se bavi{ glupostima.

OLGA:

Dragi moj, koliko treba, toliko }u.

MILIVOJE: Jesam ti obe}ao? Jesam ti obe}ao? Ja }u da nas spasem!

OLGA:

Misli{ da je to mogu}e?

MILIVOJE: Pa kad ne bih u to verovao... [ta {trika{ to?

OLGA:

Neki {al, da smirim ruke. Mawe pu}im, zna{. Ju~e sam im *itala Mopasana. Zamisli. Mnogo lepe prie.*

MILIVOJE: Ako je za mene, moje. Ne podnosim crveno.

OLGA:

Da zna{ da sam ga ponovo otkrila.

MILIVOJE: Koga?

OLGA:

Gi de Mopasana.

MILIVOJE: E, pa mama, sad }e{ da otkrije{ i mene.

OLGA:

Nisi vaqda?

MILIVOJE: Da.

OLGA:

Napisao? Komad? Za mene?

Imitacija ivota

91

MILIVOJE: Nije ba{ ceo komad, ali... ima{ tu prve dve scene... da mi kaè{ kako ti se ~ini... Evo ti.

(*Milivoje joj daje fasciklu*) OLGA:

O, ni{ta lep{e nisi mogao da mi da{... sine moj MILIVOJE: Nemoj samo da mi se raspla~e{... to je tek po~etak OLGA:

Pa nisam ja ba{ tako tanka, srce.

MILIVOJE: Otkuda sada to?

OLGA:

(*Olgi ispada crveno klup~e*) [ta?

MILIVOJE: (*Dohvati klup~e i da joj ga*) To, "srce". Iz koje je to pri~e? Iz tvojih usta, stvarno, mama, zvu~i kao psovka.

OLGA:

Ju, boè, omaklo mi se. Samo sam se malo... {alila MILIVOJE: Da pro~ita{ i da vidimo u kom pravcu da razvijam daqe wen lik. Malo sam zbuwen, vide}e{. Ona je glumica... dobro, to zna{... bez posla...

OLGA:

Dobro, dobro, nemoj da mi prepri~ava{, to ne podnosim...

Pro~ita}u natenane...

MILIVOJE: I vra}am ti ovo.

OLGA:

[ta je to?

MILIVOJE: [to ti dugujem. Zaradio sam neke pare...

OLGA:

Od onog kriminalca?

MILIVOJE: (*Zaprepa}eno i {apatom*) Otkud zna{?

OLGA:

Ti si mi rekao. [ta ti je?

MILIVOJE: Ja ti rekao?!? Jesi ti normalna?

OLGA:

Da pa{tetu pravi kriminalac...

MILIVOJE: A, to? Da, da...

OLGA:

Deluje{ mi uznemireno? [ta se s tobom doga|a?

MILIVOJE: Ma ne, samo ùrim. Eto. Mislim, kad moram ro|enoj majci da se najavqujem kad }u da do|em.

OLGA:

Svako ima prava na svoju privatnost.

MILIVOJE: E, dobro, nemoj sada predavawe o privatnosti

92

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

OLGA:

Jesi gladan? Stani malo...

MILIVOJE: Ne. @urim.

OLGA:

Uvek ùri}, ostani, molim te... Pa, sine, da proba} re-zance sa makom {to sam ti napravila...

MILIVOJE: Rezanci s makom? Ho}u, mama!

Milivoje seda za sto, Olga dotr~ava sa {erpicom. Donosi muzi~ku kutiju, otvara je, muzika svira, Milivoje jede, majka ga gleda...

OLGA:

Nikad ne do}e} da pri~amo. Toliko toga ima...

MILIVOJE: Mama, o}e} sad da mi uvali} i krivicu {to ne dolazim ~e}e, a ovamo ne mogu da banem kao svaki normalni srpski sin kad mi se prohte...

OLGA:

Ja sam samo, ponekad, stra}no usamqena MILIVOJE: Mama! Za to si sama kriva! Kad bi malo oslabila...

OLGA:

Molim?

MILIVOJE: Za}to odbija} da na}e} nekog prijateqa? Da ima} sa kim da ostari}.

OLGA:

Milivoje!

MILIVOJE: Molim!

OLGA:

Jesi ga video skoro?

MILIVOJE: Koga?

OLGA:

[ta koga, tvog oca. Svaki put kad se vidi} s wim...

MILIVOJE: Daj, bre, {ta pri~a}. Nisam se video sa wim. Naprotiv!

Ju~e mi je spustio slu}alicu...

OLGA:

Zna~i zvao si ga? Kako moè} da se, za ime Boga, poni-àva}?

MILIVOJE: Daj, bre!

OLGA:

Jesam ti milion puta rekla da se za sve {to ti treba obrati} meni. Ja }u za tebe sve da u~inim...

(Olga ustaje i o~ajni~ki grli Milivoja, Milivoje se iz-mi~e, Olgi drhti glas) A on, on nije hteo da ~uje za tebe ni pre nego {to si se rodio... shvati to ve} jednom, bi}e ti lak{e. Vidi} kako sam ja shvatila... U `ivotu, sine, ima} samo mene. I, ja, imam samo tebe.

Imitacija `ivota

93

MILIVOJE: Dobro, mama... Mama? Ali, ne mogu ja biti tvoje dru{tvo, zna{... Imam i ja svoj ìvot OLGA:

(*Popravqa frizuru, zateè sukwu i bri{e suze*) Sve je meni jasno. Olga, za staro si gvòle. Jel' to? Pa, to }emo tek da vidimo. Samo u ovoj zemqi èna od pedeset godina je otpisana...

MILIVOJE: Tako te volim.

OLGA:

Zna~i, ona je u pitawu. Ova tvoja glumica?

MILIVOJE: Da izvine{.

OLGA:

Jel' ovde ima i za wu... uloga? Ba{ me zanima...

MILIVOJE: Ali, ti si glavna.

OLGA:

Pa kad }u onda da je upoznam, pogotovo ako }emo da radimo zajedno...

MILIVOJE: ^ekaj, Olga, polako. Mnogo si hevi. Svakoj si do sada na{la manu. Ajde, bre, ni jedna ti nije bila dovoqno dobra, sve su ti bile jeftine, priglupе... Ti si, ipak, majka srpskog jedinca!

OLGA:

Ja sam dobra majka. Zar nisam?

MILIVOJE: Jesi, ali...

OLGA:

Nema, ali. Ili jesam ili nisam. Ako ima{ ne{to da mi zameri{, sine... "Kaì sada, ili }uti zauvek"...

MILIVOJE: (*Smeju}i se*) E, stvarno si izuvawe... Ti si najboqa majka na svetu, o. k?

Majka hrabrost.

OLGA:

[to, jel' mòda nisam hrabra? Sama sam te podigla, sama sam te le~ila... {kolovala MILIVOJE: Ne pri~am o tome, razume{. Nego, nije ba{ lako devojci koja te upozna. Prema tome, ~ekaj malo.

OLGA:

Za{to? Ne stidi{ me se, vaqda?

MILIVOJE: [ta ti je, odjednom? Strpi se. Moè{ da je upozna{ samo kao glumicu... u mom komadu, kao tvoju koleginicu, a ne kao moju

devojkú, razumeš?

OLGA:

A, to? Razumem. Jedva čekam.

MILIVOJE: Javiću ti se večeras. Da čujem šta kažeš.

OLGA:

Ne, javiću se ja tebi.

94

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

MILIVOJE: *(Odlaze}i teatralno)* Osmehni se odlaze}em sinu. "A mir, svud je mir, kad raspem {to je bilo i priklonim glavu na ono {to me ~eka..."

OLGA:

(Nastavqaju}i zami}qeno, za wim) "... na ceo jedan kraj sa kog se vino slilo... I smeh, i divna bestidnost daleka..." Eh, Strailovo. Kakva pesma! Taj divni, divni Crwanski...

Olga pogleda na sat i u}rbano po~iwe da se "sprema za posao".

Odjednom se trgne, kao da joj se upalila lampica.

OLGA:

Crwanski?

Uzima fasciklu, otvara je, zagleda prvi list, po~iwe pani~no da prevr-

}e preostalih nekoliko listova... Zagleda ispod fascikle, prevr}e je...

OLGA:

(^ita)

"Luta{, jo{ vitak pod srebrnim lukom, ali... ne}e{ jo{ dugo..." [ta je ovo? "Ostavi paket sa... novcem... u kazinu... pored stola... ako ne }eli{ da se zauvek oprostij od svojih kolena od kojih }emo sa rado}u napraviti puding..." Crni Milivoje, to si ti !

Olga vrisne i baci fasciklu. Izleti sa scene.

MRAK

Imitacija ivota

95

7. CRVENI [AL

Erotska muzika. Crveno svetlo.

Loreta na telefonu, opuštена.

LORETA:

Halo? Da? Molim? Super yim? Moè, kod tvoje Lorete sve moè...
Dvadeset {est vèbi? Ako se to moè nazvati vèbom. Mi to radije
zovemo poze. Na rate? Pa to ne moè.

[ta kaè na televiziji? Izvinite, {ta vi uop{te tra-
ite? Spravu za ku}ni bodi bilding...

*Sisi ulazi u sobu sa zapaqenom cigaretom, neraspoloèna, sa
nakrivo name{tenom perikom, ogrnuta pewoarom i u ku}nim
papu~ama. Seda u fotequ. Ispod mi{ke nosi smotani crveni {al.*

LORETA:

Pogre{ili ste broj. Zamisli, Sisi, zovu da naru~e spravu za
vèbawe....

SISI:

A, ha.

LORETA:

Pogre{an broj... Vidi, zar nisu slatke?

SISI:

[ta?

LORETA:

Ove ~izmice. Danas sam ih kupila...

SISI:

I, jesi kupila ne{to sinu?

LORETA:

^ijem sinu?

SISI:

Dakle, i za sina si slagala...

LORETA:

[ta?

SISI:

Srce, nema veze. Vi, mladi, i kad laète, lo{e to radite.

Uvek vas ne{to oda.

Sisi sko~i i uzme fasciklu sa stola, sedne na wu.

LORETA:

Izvini, a ~ega se igramo danas? Policijske stanice? Mislím, ípak, ni{ta ne}e{ saznati o meni.

SISI:

A simpati~na si mi.

LORETA:

I ja, sad, kao, treba da ti uzvratim komplimentom?

SISI:

Loreta, srce, ípak se vi|amo svakog dana, pa ko velim da se boqe upoznamo.

LORETA:

Ne daj boè da jo{ dugo sedimo zajedno u ovoj rupi. Jel danas stiè lova? [ta si to sakrila?

SISI:

Ni{ta. Izvini, nije ovo rupa. I skini noge sa foteqe.

96

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

LORETA:

A {to, jel' mòda tvoja?

SISI:

Nije, nego da ne prqamo, vidi{ da je *ovek stavio ar-*
{afe...

LORETA:

Nisi mi razredni stare{ina... si ne{to nervozna danas?

SISI:

Ajde, molim te, ne zna{ ti kako izgleda kad ja...

LORETA:

Briga me, ja ionako ne}u dugo jo{ ovde...

SISI:

Razmi{qala sam, ne{to... ba{ o tome... {to znam da }e{
ubrzo oti}i odavde, i... bi}e mi ào...

LORETA:

Pa normalno! [ta meni fali, pogledaj me. Ja sam mlada, lepa, pametna, obrazovana i po{tena devojka, svako da me poeli... Ja sam èna mog ivota!

SISI:

Ne govorim o tome... postala si mi...

LORETA:

I ja tebe gotivim, Sisi, stvarno... Super si... Ali, odlu~ila sam da vi{e ne pla~em, da ne o~ekujem mnogo od drugih, da guram za sebe, pa gde stignem. Ne mogu da se vezujem... Mi smo samo slu~ajni partneri. Ja uop{te vi{e ne shvatam ovo tragi~no. Radim, jer sam to sama izabrala... u neku ruku, zna{, to mi je posao... To si me ti nau~ila. Zar ne? Da tako posmatram. Vidi{ da sam se promenila. [ta kaè{?

SISI:

Htela sam samo da te boqe upoznam...

LORETA:

A, pa sad ja, to ne dozvoqavam, nemoj da se quti{. Sama si mi to govorila. Mi imamo ovu sada{wost, ti i ja. A ja imam i budu}nost. Zato ho}u da ostanem Loreta. A, ti, Sisi, ima{

pro{lost. To te koqe.

SISI:

O kojoj ti ne zna{ ni{ta...

LORETA:

A i ne zanima me. Preterano. Jel t{una?

SISI:

Ne, prelepa je.

LORETA:

Pa {to ne {vi{ od we?

SISI:

Zato {to {vim za wu...

LORETA:

Koji odgovor... Iz serije, majke mi...

SISI:

Ja sam stvarno imala... karijeru...

LORETA:

Ja }u je sigurno imati

SISI:

Daj bo{. [to, jesi na{la boqi posao? [ta }e{ da radi{?

LORETA:

[ta god da radim... nije bitno... mi se, ako se ikada sretnemo, na ulici, zna{, na pijaci...

Imitacija {vota

97

SISI:

Ja i tako i tako, srce, slabo izlazim.

LORETA:

Pravimo se da se ne poznajemo.

SISI:

To se podrazumeva. Mada, ne verujem da }emo se sresti...

LORETA:

Dobro, ali ipak.

SISI:

Ipak smo mi u istim govornim, srce, samo {to sam ja tvoje pro{la, a tebe tek ~ekaju iznena|ewa...

LORETA:

Pa o tome ti i govorim... Zna{, mòda }e od mene ne{to da bude, pa zato... A ti si èna na zalasku...

SISI:

Oh, ve} sam to negde ~ula... Samo, zna{, ìvot svakom od nas moè da se preokrene u jednom trenutku, naboqe ili na gore...

LORETA:

Prema tome... diskrecija zagarantovana...

SISI:

Ne brini... Ali, jo{ uvek si ovde LORETA:

Na àlost... Nisam te to nikad pitala...

SISI:

Koliko sam ja dugo u poslu?

LORETA:

Da.

SISI:

Dovoqno dugo da... se sama sebi smu~im... ali ne dovoqno dugo da ostvarim svoje snove... Ja sam u su{tini propalica, srce...

LORETA:

Sisi, {ta ti je? Draga Sisi? Ko te je tako rastuio? Otkud sad taj te{ki kriti~ki ton? A?

SISI:

Kad pomislim ko sam ja, kakav je moj ìvot i {ta sam stvorila...

LORETA:

Bar si zaradila.

SISI:

Aha. Ali, ni u ovome nisam najboqa.

LORETA:

[ta ti je danas?

SISI:

Nigde nisam uspela...

LORETA:

A lova? [to }emo da zaradimo? Da se dignemo iz ovoga... I ovaj Laki, mogao je malo boqe da ugreje gajbu. Sledila sam se...

SISI:

Loreta, srce...

LORETA:

(*Nervozno, igraju}i tetris*) [ta je?

98

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

SISI:

(Prilazi i stidqivo joj daje crveni {al) Ovo je za tebe. Imam ne{to... za tebe LORETA:

Sisi!... jebote!

Loreta stavqa {al oko vrata i pri|e Sisi da je zagrli. Sisi se izmakne.

SISI:

I, ne poznajemo se ako se negde sretnemo.

Loreta samo klimne glavom, telefoni zvone.

SISI:

Nama su pare vane, zar ne srce? Hajde da radimo!

Loreta uzima slu{alicu, Sisi sedne i zapali cigaretu, posmatra je.

LORETA:

Ovde tvoja Loreta. Bi}u sve {to poeli}. Samo kaì, mogu da te qubim, mogu da te grickam... A, ti si?

(Okrene se ka Sisi i pokrije slu{alicu) Zove Yon Vejn! Onaj politi~ar. Onaj {to {u{ka, onaj {to mi preti...

SISI:

Daj mi ga ovamo. Halo? Ovde tvoja Sisi... Loreta je morala da iza|e... pa }u ja da je zamenim... Sisi... Samo kaì, aha...

Bi}u sve {to poeli}... gde si to? Na sve~anoj akade-miji...? Nema problema, srce, gde sedi}? Nadam se da si u posledwem redu... aha... znam, ti te{ko... dolazi} do vr-hunca... pa zato }emo polako... sad }e tebi tvoja Sisi da pomogne... Moè} malo glasnije?... Aha... O}e} da sednem i da ra}irim noge?... slu{aj, srce, imam pedeset godina...

aha... Pa malo je sramota da èna u mojim godinama... otkuda ja ovde?... Pa zahvaquju}i tebi, srce. Dah}e}, a? Svi|a ti se? A, jel ti malo voli} da preti} preko telefona, a?

Voli}? A voli} i nevaqale devojke na mobilni? Voli}?

A voli} i {to ti ne pla}a} ove ra~une? Da nastavim? Ovo te pali?!?... Da se nosi} malo u tri lepe pizde materine, yukelo jedna! Zbog tebe i tebi sli~nih ja sedim i dah}em u telefon, umesto da mirno do~ekujem penziju, }ubre jedno, uzeli ste nam pravo i da di}emo, srozali ste nas na dno, napravili od nas svoje otira~e, svoje lakeje, svojertve, svoje

prostitutke, kurvo jedna, ma da mogu sad bih došla sve vas, lopove i bitange, govivom motkom pa u glavu, stoko jedna... Ja te nisam birala, a i ovi što jesu, verovatno bi sebi sada ruku kojom su te zaokružili odgrizli, ti si Yon Vejn?!? Uzo si mi život, uzo si mi nadu, uzeo si mi mogućnost da... da se sama sebi ne smužim kad se pogledam u ogledalo... Da možemo da dižemo samo ako se pravimo da vam pužimo, samo ako vam damo da nas...

Imitacija života

99

LORETA:

Sisi, smiri se

SISI:

Ne}u da se smirim, ne}u da se smirim! Na}i }u te na ulici i pqunu}u
te u lice, zna}e{, kad me bude{ video... [ta???

Ovo te najvi{e pali? Bolesni~e jedan.

Sisi spusti slu{alicu, i zapla~e se.

LORETA:

[ta je bilo?

SISI:

Nikad lep{e i lak{e, kaè, nije svr{io. Povrati}u.

LORETA:

(*Slegne ramenima i podigne tri prsta*) Srbija!

Sisi istr~ava iz sobe.

100

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

8. ZA[TO, POBOGU, ZA[TO?!?

Loreta ostaje sama. Name}ta crveni {al. Pali se crveno svetlo, muzika erotska, Loreta uzima telefon, seda sa nogama preko naslona foteqe, turpija nokte i po~iwe mazno da razgovara.

LORETA:

Do|i. Pri|i, nemoj da se boji}. Tvoja Loreta }e da bude tvoja ma~kica, tvoja lukava lija, tvoja maza. Tvoja Crven-kapa. O}e{ to? Moè?

Dok Loreta razgovara u sobu polako ulazi Milivoje, kao lopov, osvr}e se oko sebe, vidi s le|a ènu koja telefonira. Zaustavi se i slu}a nekoliko sekundi. Polako joj prilazi.

LORETA:

Mmmm, kako su ti velike ruke. Volim tvoje ruke, stavi mi ih na bradavice, ~vrste su, jel' ose}a{? Mmm, kako su ti veliki zubi, mmm da moè{ da me ugrize{... gric gric...{to me to pali... mmm ala su ti velike plo~ice na stomaku mmm, i jao ala ti je veeeeliki nos... a kakav nos... takav veeeliki ti je i ponos

Prilazi joj Milivoje i kucne je po ramenu.

MILIVOJE: Izvin'te, ko ste vi?

Loreta vrisne i ispusti telefon. Onda se okrene i vrisne jo{ jednom

LORETA: Milivoje!!!

MILIVOJE: Angelina!!!

LORETA:

Otkud ti ovde?

MILIVOJE: Otkud ja? Otkuda ja? [ta je, bre, ovo? Otkuda ti ovde? Sve sam ~uo! Kurvo jedna. S kim se to {valeri}e{?

LORETA:

Nije to {to misli}, Milivoje, saslu{aj me...

MILIVOJE: 'Si ofarbala kosu? Jel to perika, govori! [ta se ovde doga|a?

LORETA:

Nije vaqda da me prati{? Monstrume!

MILIVOJE: Ho}u obja{wewe odmah. Otkud ti ovde i gde mi je majka?

LORETA:

Kakva, majka, o *emu pria*? Jesi normalan? U životu nisam videla tvoju kevu. ^ekaj, sve }u ti objasniti...

MILIVOJE: Kako, bre, ovo je wen stan! A nisi je videla. Gde je ona i {ta }e{ ti ovde?

LORETA:

E, stani, potpuno te razumem... Ovo je neki è{i zaplet...

ali sve }emo da razjasnimo, sad }e da do}e Sisi *Imitacija života*

101

MILIVOJE: Ko? I {to stoje ovi *ar{afi? O}e da krei?*

LORETA:

Ne, koliko ja znam, Laki je to pokrio da se ne prqa.

MILIVOJE: Koji Laki?

LORETA:

Vlasnik!

MILIVOJE: Nije vaqda, Laki...? Gde mi je majka i {ta radi{ ovde?
*Otvoraju se vrata i ulazi Sisi, name{taju}i nao~are, Sisi je pognute
glave i u prvom trenutku ne prime}uje Milivoja.*

SISI:

On }e meni da svr{i, najbrè i najsla}e u ivotu... Loreta, srce, izvini,
ovo mi se do sada nikada nije desilo. Da ja poludim.

LORETA:

Sisi, imamo... problem...

MILIVOJE: (*Angelini*) Sisi?!?

SISI:

Milivoje!

MILIVOJE: Mama!?!?

LORETA:

(*Sisi*)

Pa ti ima{ sina?

SISI:

Loreta, ovo je moj sin.

MILIVOJE: (*Majci*)

Kako si je nazvala?

(*Loreti*)

Angelina, {ta je ovo?

SISI:

(*Uàsnutu*)

Vas dvoje se znate?

LORETA:

To mi je de~ko. Koga mnogo volim.

MILIVOJE: O tome }emo posle, kurvo jedna.

SISI:

(*Milivoju*)

Nije, vaqda, ona?... tvoja... mlada glumica? Angelina?

MILIVOJE: Da, mama, {ta je ovo?

SISI:

(Loreti)

Ti?!? Ti?!?

LORETA:

(Milivoju)

Zar mi nisi prijavio da ti je keva glumica? Nekada ~uvena?

102

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

MILIVOJE: Pa, ona i jeste glumica, krenko. Olga Kruni}, a ne nekakva... Sisi... [ta se ovde doga|a?

LORETA:

(*Olgi*)

A, pa ~ula sam ja za vas... samo kad ste vi igrali u pozori{tu, ja sam bila mala...

MILIVOJE: Otkuda vas dve zajedno?

SISI:

Zar ona, Milivoje, zar ona???

LORETA:

Sisi, zar tako?

SISI:

Milivoje, odgovori mi!

LORETA:

(*Podrugqivo*)

Zar ona, zar ona, Milivoje, da ti bude majka?

MILIVOJE: Ne diraj mi majku!

LORETA:

A ona mene moè da dira? To je u redu?

MILIVOJE: U kakvim ste vi odnosima? Jel' spremate ne{to... neki komad... zato imate... perike?

Sisi:

(*Namiguju}i Loreti*)

Da.

LORETA:

Ne!

SISI:

(*Milivoju*)

Otkud ti ovde? Jesam ti zabranila da dolazi{ nenajavqen!

MILIVOJE: Do{ao sam da uzmem fasciklu koju sam ti gre{kom dao...

SISI:

Pro~itala sam je. Tvoju dramu. Zgroèna sam. Ali o tome }emo posle.

LORETA:

Nije vaqda da si ipak pristao da napi{e{ ono {to su ti oni idioti traili? Zamislite, gospo|a Olga, pristao je da pi{e dramu o Srbinu i Amerikancu, koji ho}e da usvoje dete u vreme...

MILIVOJE:]uti, Angelina, ne zna{ o ~emu se radi...

LORETA:

[ta ne znam. Pisac koji pristaje da radi politi~ki ko-rektn tekst, gadi{ mi se Milivoje...

SISI:

Moj sin se tebi gadi? S koji pravom, kurvo mala...

LORETA:

Pa mawe smo mi kurve ovde, u ovoj rupi...

SISI:

Ovo nije rupa!

Imitacija ivota

103

LORETA:

(*Milivoju*)

Imamo bre više dostojanstva... nego ti. Tvoja majka, i kad im puži, radi to, nekako s ponosom MILIVOJE: (*Loreti*)

[ta si rekla?

SISI:

Ne! Glupa~o!

LORETA:

Nisam glupa~a! U pitawu je umetni~ki credo, moralni stav!

MILIVOJE: (*Prilazi majci i strgne joj periku*) Ne mogu da te gledam.

SISI:

Sine!!!

LORETA:

S kojim pravom? S kojim pravom tako razgovara{ sa svojom majkom!?!

MILIVOJE: (*Loreti*) Ti se ne me{aj! Kurvice jedna!

LORETA:

E, ba{ ho}u! Zajedno smo u ovome. Ti nema{ prava bilo kome da stavqa{ takve primedbe... ti si napisao dramu koju su ti naru~ili...

MILIVOJE: Nisam je napisao, to sam te loio da te skinem s vrata...

Nisam napisao tu dramu...

LORETA:

Nisi? E, sad mi je lak{e. Izvini se majci!

Sisi stoji pognute glave MILIVOJE: Izvini joj se ti! Kurvo jedna
LORETA:

Jesam kurva. Zar nisi i ti? Zar nismo svi?

MILIVOJE: Mama, jel to istina? Reci ne{to.

LORETA:

Ja }u da ti kaem.

SISI:

}uti!

MILIVOJE: Ne, ona }e da mi kaè. Mama, reci ne{to.

LORETA:

Ja }u da ti kaem!

MILIVOJE: Ti, }uti!

LORETA:

(Unosi mu se u lice) Istina je! “Mi smo Loreta i Sisi! Pozovi nas odmah!

Bi}emo sve {to po}elite. Mi smo nevaqale devojke. Najboqe u gradu. Radimo sve. Mogu da budem tvoja ku~kica...

^ikifrrr, mmm, ma~kica ~ikita frrrbum...”

104

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

MILIVOJE: Prestani!

LORETA:

Tvoja ma~kica...

Milivoje joj opali {amar, Loreta pada na pod. Tajac.

LORETA:

Mi smo samo dve glumice, bez posla, koje samo glume...

(Nastavqa u suzama)

[ta je, juna~ino? Mi smo samo glumice. Napoqu smo sasvim drugi qudi. Tihi susedi. Ulazimo u lik... Jel' tako Sisi, kaì mu, to su tvoje re~i MILIVOJE: Mama, jel to istina?

SISI:

(Prilazi i podiè Loretu, popravqa joj {al, zagrli je) Da.

MILIVOJE: *(Olgi)* Gadi{ mi se. Sram te bilo! Moja majka! U tvojim godinama, da se time bavi{, jadtнице... "U ovoj ku}i se nikada nisu izgovarale re~i na P, K, i J". Jesi to govorila? A ovamo, kao, *ita{ za slepe. A ja patim {to se mui{, a ti preko telefona... sram te bilo... sa nepoznatim mu{karcima...*

Stidim te se... Da mi nisi majka... ja...

SISI:

Udario bi me?

MILIVOJE: *(O~ajni~ki krikne)* Za{to??? Pobogu, za{to?

SISI:

Zbog ovog ivota... Zbog mene... zbog tebe... zbog tvog komada...

MILIVOJE: A ja sam hteo da ti napi{em... ulogu...

(Milivoju zadrhti glas) SISI:

Napisao si je.

Sisi odlazi do foteqe i uzima, fasciklu kojom ma{e. Uzima novine sa poda i ~ita na glas: MILIVOJE: Nemoj!

SISI:

"Luta{, jo{ vitak, pod srebrnim lukom, rascvetane tre{we iz zaseda mami{... ali ne}e{ jo{ dugo..."

LORETA:

To je on napisao?

(Milivoju)

Ti si to napisao? Monstrume! Ti, pi{e{ prete}a pisma nedùnim
qudima? Ta ogavna, morbidna, monstrozna pisma?

Imitacija ìvota

105

MILIVOJE: Mogu da objasnim...

LORETA:

Sisi, kakvog si to monstruma rodila? I ti }e{ nama da pri~a{ o nekom moralu, ubico! Manija~e!

MILIVOJE: Nisam nikog ubio! Nisam monstrum! I nisu nedùni qudi.

To su kriminalci! Kriminalci kriminalcima... Ja sam samo pisao. Ja sam profesionalac... To je kao da sam pisao dramu, kao film...

LORETA:

Pa, onda je, vaqda, u redu?

SISI:

Juti Loreta!

LORETA:

(Loreta po~iwe da pla~e) Ne zovi me vi{e "Loreta". Ja sam Angelina! Ja sam osoba, a ne lik! Ne igram vi{e u ovoj predstavi!

Loreta skine periku i baci je na pod SISI:

(Milivoju)

Za{to? Pobogu, za{to???

MILIVOJE: *(Milivoju drhti glas)* Za{to? Zbog ovog ivota... zbog o~aja... zbog... we, tebe... i mene zbog... mog komada...

SISI:

"@ivot qudski, i hrt

sveo list, galeb, srna, i Mesec na pu~ini privilaju mi se na kraju, k'o san, kao i smrt jednog po jednog glumca na{eg pozori{ta"

LORETA:

"Samo, sve to, i ja, nismo nikom ni bili vi{e.

Nego neka pena, trenuci, {apat u Kini, {to {ap}e, kao i srce, sve hladnije i ti{e."

Milivoje stoji na sred sobe, savio je glavu, ne gleda ih, ra{irio je ruke i priziva ih rukama da mu pri|u. One mu prilaze.

MILIVOJE: "Da ne ostaju, ni Ming, ni jang, ni jin, Ni Tao, tre{we, ni mandarin!

Niko i ni{ta".

On ih grli. Zagrle se i Sisi i Loreta.

Zatamwewe

106

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

9. @IZELA I @OR@ETA

Olga i Angelina u sobi, jedino je svetlo sve vreme crveno, erotska muzika, obu~ene su obe u pewoare od svile. Sisi {trika, Loreta jede ne{to sa novine...

OLGA:

@izela, bogami, ne}e{ se ti leba ovde najesti.

ANGELINA: @orèta, mislite {ta god èlite, ali samo da znate, ja nisam kurva.

OLGA:

@orèta, srce, svi smo mi po malo... Nego uvati se ti telefona... I tako i tako, svi smo mi jedna porodica...

nesre}nika...

ANGELINA: I, stvarno ste radili kao prodava~ica u samoposluzi?

Nikad ne bih rekla.

OLGA:

Pa u tome i jeste stvar. O tome se ovde radi. Mo} transfor-macije, mimikrija. Tihi sused... Napoqu smo sasvim drugi qudi. Mi, s obe strane ìce...

ANGELINA: Ali na ulici, @orèta, mi se ne poznajemo.

OLGA:

Ne brini, srce, niko nikada ne}e saznati. Diskrecija zagarrantovana....

Erotska muzika, Angelina i Olga prilaze proscenijumu i klawaju se. Bu-ran aplauz.

Imitacija ìvota

107

10. SREJAN KRAJ

Na proscenijumu, pult od pleksiglasa, reflektor ga osvetqava.

Iz off –a se uje gromki aplauz. Na proscenijum izlazi Milivoje, obuven u smoking, sa leptir ma{nom, nasmejan, uzbu|en. U ruci dri statuetu nalik {tafeti i sl.. Angelina i Olga stoje u sceni.

Milivoje rukom uti{ava aplauz i duboko se klawa.

MILIVOJE: Uh. Hvala, hvala na ovom aplauzu, i hvala na ovom velikom priznawu... Ja sam, uzbu|en, dirnut, zbuwen...

Na{a mala zemqa pretrpela je, kao {to svi znamo, mnoge nesre}e, mnogo podela. Ali, voqa za ivotom, takozvano qubqewe ivota u svim wegovim vidovima, ipak je ne{to {to odlikuje na{ mali narod. Mi umetnici, preiveli smo paklene trenutke, a ipak smo imali snage da stvaramo. U

me|uvremenu, snalazili smo se kako znamo i umemo. Bili smo o~ajni. Bili smo bedni. Bili smo ludi. Bili smo i zli...

Ali, primaju}i ve~eras ovo veliko priznawe, na neki na-

~in, ja ga primam u ime svih... nas... u ime wih... na{ih umetnika

(*Milivoju zadrhti glas a grune aplauz*) koji nisu imali sre}e kao ja... Oprostite, zaista sam uzbu-

|en... Ponekad, ne znamo da kaquga u koju zapadnemo moè da nam bude najve}a i najboqa ivotna lekcija. O tome govori moj komad, koji ste nagradili.

(*Aplauz*)

Pisac u stvari, u Srbiji, samo imitira ivot, koji je surov i melodramati~an, a koji moè da bude divan, ako imamo snage da kaemo istinu o sebi... Da razumemo... i da opro-stimo.

Nikada ne bih uspeo da se izborim sa sobom, sa ovim ivotom i sa ovom pri~om, da nije bilo dveju velikih èna i velikih umetnica – moje majke Olge Kruni}, i moje ène – Angeline Jovi}, sa kojima sam zajedno pro{ao ovu pri~u. I koje su vam odigrale jednu scenu iz mog komada. Ova nagrada, dame i gospodo, pripada i wima dvema.

(*Aplauz, Olga i Angelina izlaze na proscenijum, klawaju se i qube ga*)

Ceo fond ove nagrade, prilaem Udruèwu slobodnih i siroma{nih umetnika Srbije.

(Aplauz iz off-a)

Na kraju, moram da kaem da ogromnu zahvalnost za nese-

108

Mirjana Bobi} Mojsilovi}

bi~nu podr{ku, za takore}i inspiraciju, dugujem na{em generalnom sponzoru i prijatequ, gospodinu Lazaru – Lakiju Grubi{i}u, poznatom biznismenu i vlasniku kompa-nije, Kondomtrejd Interne{nl, a odnedavno i vlasniku ovog pozori{ta, koji je imao sluha da podrì jednog mladog i anonimnog umetnika, i ovu predstavu i koji je ve~eras sa nama, u prvom redu...

I, umesto zahvalnosti, moemo samo da uskliknemo slogan wegove firme, koji sam ja smislio : “Kondom trejd” – Jedini stvarno siguran seks – preko telefona!

OLGA

KRUNI]:

Malo ko{ta.

ANGELINA: Ali puno daje!

SVI TROJE

U GLAS:

Kondom trejd interne{nl!

Poklone se publici, okrenu se le|ima, krenu sa scene i stanu.

KRAJ